

Det 3die Spørgsmaal er: „I bekræftende Sald: hvorpaa grunder Ministeren sin Formening om at have en saadan Bemyndigelse?“ Derpaa svarer jeg, at det begrunder jeg paa Forholdets egen Natur og paa Lovgivningens Bestemmelser.

Det sidste Spørgsmaal endelig lyder saaledes: „Hvilke ere efter Ministerens Formening Betingelserne for dens Udøvelse?“ Her har det sin Banffelighed at svare kort og concist, og hvorfor? Fordi vi her, mine Herrer, ere complet inde paa det administrative Gebeet, og, hvor der er Tale om administrative Afgjørelser, der er det jo aldeles nødvendigt, at man tager samtlige concrete Omstændigheder i Betragtning. Der lader det sig altsaa ikke gjøre at binde sig til enkelte bestemte Regler, men man maa, som sagt, gaae frem med Skjonsomhed. Jeg vil dog imidlertid ikke sbye tilnærmelsesviis at forsøge paa at udtale en Regel, der i Almindelighed bør følges, og det er da denne, at jeg vil anfæe det for i Almindelighed at være i sin Orden, at man affædiger en Skolelærer ad administrativt Bei, altsaa ved Resolution, naar man erkjender, at denne Skolelærer enten er uduelig til sin Gjerning eller uværdig til at udføre det ham betroede Sald, og Forholdet derhos er saaledes beffaffent, at der, uagtet man holder sig forvisset saavel om hans Udygtighed som om hans Uværdighed, dog ikke er Udsigt til, at man juridisk kan constatere disse Egenstaber, Uduelighed og Uværdighed, eller at der er Sandsynlighed for, at man ved at gaae til Domstolene ad denne Bei vil kunne faae ham fjernet fra Embedet. Jeg vil føie til, at, selv hvor det er soleklart, aldeles evident, at den Paagjældende, naar man sagsøger ham, maa blive dømt fra Embedet, bør man dog alligevel ikke, paa Grund af andre Forhold, paa Grund af Hensyn, som bør tages, hvor der er Tale om administrative Forhold, gaae den judicielle Bei. Jeg skal endelig lægge til, at under alle disse Forhold vil naturligtviis en Minister aldrig affædige en Skolelærer uden iforveien at have faaet den meest omstændelige Beretning om hele Sagens Beffaffenhed fra hans Overordnede, hvori Skolelæreren altsaa har en ganske overordentlig Betyngelse. Men nu ville de Herrer naturlig-

viis forlange af mig, at jeg nærmere skal begrunde, hvad jeg her har udtalt. Den ærede Interpellant hæstede sit Blit med synlig Forhærlighed paa en Forordning af 29de Juli 1814 Bilaget C. § 8, og han meente, at dette var den eneste Bestemmelse i Lovgivningen, som kunde hjemle, tidligere Cancelliet, nu Ministeren Ret til at affædige. ad Resolutionens Bei. Han henpegede tillige paa Slutningen af Extra B. § 3 a, hvor der staaer, at Skolelæreren kan tiltales paa sit Embede. Det ærede Medlem lagde altsaa Bægt paa Ordet „tiltales“, men han forbigik en Paragraph, som ikke staaer i Bilaget, men i selve Anordningen af 1814, nemlig § 32. Deri staaer „Skulde nogen Skolelærer forsee sig ved at bruge haard og vilkaarlig Udsærd mod et Barn, da have dets Forældre, Bærg eller Huusbond i dette, som i andre Tilfælde, hvor de maatte finde sig besøiede til Anse over Skolelæreren, at henvende sig til Sognets Skolecomission, som, efter at have undersøgt Klagens Rigtighed, drager Omsof, at Skolelæreren, saafremt han findes skyldig, vorder straffet med Fretesættelse, Mulct, eller Affættelse, efter Omstændighederne.“ Der staaer altsaa, at han kan affættes, men der staaer hverken Noget om Pension, eller om, hvorvidt det skal være ad Resolutionens Bei, eller ad judiciel Bei. Den ærede Interpellant forlod derpaa Anordningen, men kun for at dvæle ved den Maade, hvorpaa Cancelliet, — jeg troer i 1846 — havde erklæret sig om den høieste Skolemyndigheds Berettigelse til at affædige Skolelærere, og han dvælede tillige ved en Erklæring, som i sit Tid skal være afgiven af Generalprocureuren paa en Forespørgsel fra Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Ara bbe: Er afgiven; den er trykt!) Na, er den trykt? Jeg troer imidlertid, at den ærede Interpellant noget kortelig berørte disse forffjellige Skrivelser, og at han fandt endeel Mere eller endeel Mindre, end der egentlig ligger deri. Dersom den ærede Interpellant vil tage Cancelliets Bctænkning af 1846 for sig, vil han see, at Cancelliet der gjør opmærksom paa, at Analogien af den Bestemmelse, som findes i Anordningen af 1814 Bilaget C § 8, og som jo angaaer